

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarja 1893.

Leto XXIII.

Bég v Egipet.

(Legenda.)

„**N**a nóge, Jožef, vstani koj,
Marijo vzemi in nje dete;
V Egipet béži še nocoj
Od tukaj, iz dežele svete!

Glej, krvozejni kralj Heród
Ti dete hoče umoriti,
Zató le brž, le brž od tód
Nocój še, Jožef, vam je iti!“ —

Z nebés poslanec je takó
Govóril Jožefu po noči;
In Jožef vstane ter urnó
Odrine, prédno zódr napóči.

Je temna noč in daljna pot,
Po vrhu zima, zima huda;
Da rešen pa bi bil Gospod
Se mraza ne zbojí ne truda.

Iz Betlehema gréde zdáj
Družína uboga — brez imétja; —
Pa oh, kedáj dospéje v kraj.
V deželo várnega zavétja! —

Je tuje vse, neznano vse,
Stežè odljudne so in kráji,
Vasíce ni, ne híšice; —
Živé pač tod le — tolováji!

Molčè potuje celi dan
Po tujih krajih teh trojica,
Iz dóla v hrib, raz hriba v plan,
Kamór ji kaže hod stezíca.

In ko obzór večerni mrak
Povije v mračna svoja kríla,
Družína sveta svoj korak
Ustavi, da bi prenočila.

Tjà v kотиč mali kraj potí
Se skupno stisne družba sveta;
A Jóžefa v samóti tí,
Še bolj Marijo strah spreléta.

In kmalu, čuj! zasliši se
Stopinj odmév na bližnji pótí! —
Oh, ropnih móž to četa je,
Ki pléni tujece tod — v samóti!